ЗМЕСТ

I 5

II 8

III 14

IV 18

V 23

VI 30

VII 32

VIII 36

IX 43

X 46

XI 54

XII 57

XIII 58

XIV 64

XV 69

XVI 74

XVII 76

XVIII 81

XIX 82
XX. 84
XXI 86
XXII 97
XXIII 99
XXIV 100
XXV 104
XXVI 110
XXVII 122

I

Мне было шэсць гадоў, калі ў кнізе пра джунглі, якая называлася «Непрыдуманыя гісторыі», я ўбачыў аднойчы дзівосны малюнак. Змяя — страшэнны ўдаў — глытала драпежнага звера. Вось як гэта было намалявана:

У кнізе гаварылася: «Удавы глытаюць сваю ахвяру цалкам, не жуюць. Пасля гэтага яны ўжо не могуць варухнуцца і цэлых паўгода спяць, пакуль не пераструбуюць ежу».

Я шмат разважаў пра поўнае прыгод жыццё ў джунглях і таксама намаляваў тоесёе каляровым алоўкам. Гэта быў мой малюнак №1. Вось што я намаляваў:

Я паказаў свой шэдэўр дарослым і пацікавіўся, ці не страшна ім, калі яны глядзяць на мой малюнак.

— А чаму капялюш павінен наводзіць страх? — здзівіліся яны.

На маім малюнку быў зусім не капялюш. На маім малюнку быў удаў, які праглынуў слана. Тады я намаляваў удава знутры, каб дарослым было больш уцямна. Але ім усё роўна спатрэбіліся тлумачэнні. Мой малюнак №2 быў такі:

Дарослыя параілі мне не маляваць удаваў ні звонку, ні знутры, а лепей больш цікавіцца геаграфіяй, гісторыяй, арыфметыкай і правапісам. Вось так, у шэсць гадоў, мяне пераканалі адмовіцца ад бліскучай кар’еры мастака. Я быў збіты з панталыку няўдачай з малюнкамі №1 і №2. Дарослыя ніколі і нічога не могуць дацяміць самі, а дзецям надта ж утомна вечна тлумачыць ім, што да чаго.

Такім чынам, мне трэба было выбраць якую-небудзь іншую прафесію, і я пайшоў у лётчыкі. Дзе мне толькі не давялося быць! І геаграфія сапраўды спатрэбілася мне. Я мог з першага погляду адрозніць Кітай ад Арызоны. Гэта вельмі карысна, калі часам заблудзішся ўночы.

За сваё жыццё мне давялося сутыкнуцца з многімі сур’ёзнымі людзьмі. Я многа часу пражыў з дарослымі, быў вельмі блізка

І з нейкай задуменнасцю дадаў:

— Калі ісці толькі куды вочы глядзяць, далёка не зойдзеш...

IV

Так мне стала вядома яшчэ адна вельмі важная акалічнасць: яго родная планета была бадай ці большая за хату!

Зрэшты, гэта не вельмі здзівіла мяне. Я добра ведаў, што апроч вялікіх планет, такіх, як Зямля, Юпіцер, Марс, Венера, ёсць яшчэ сотні іншых, якім нават імёнаў не далі, такіх дробненькіх, што іх і ў тэлескоп цяжка разгледзець. Калі астраном адкрывае такую планету, ён дае ёй не імя, а проста нумар. Напрыклад, называе яе так: астэроід 3251.

У мяне ёсць сур'ёзныя прычыны думаць, што планета, адкуль прыляцеў Маленькі прынц, — гэта астэроід Б-612. Гэты астэроід быў заўважаны ў тэлескоп толькі адзін раз, у 1909 годзе, адным турэцкім астраномам.

Астраном паведаміў тады пра сваё адкрыццё на Міжнародным астранамічным кангрэсе. Але ніхто яму не паверыў. А ўсё з-за таго, што астраном быў апрануты па-турэцку. Такі ўжо народ гэтыя дарослыя!

На шчасце рэпутацыі астэроіда Б-612, тагачасны турэцкі правіцель загадаў свайму народу пад пагрозай смерці апранацца на еўрапейскі лад. Той астраном у 1920 годзе

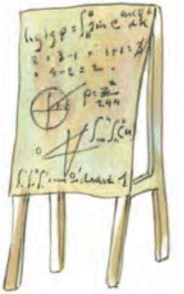

зноў паведаміў пра сваё адкрыццё, — цяпер ён быў ужо ў надзвычай элегантным касцюме. Гэтым разам усе паверылі яму.

Калі я расказаў вам усе гэтыя дэталі пра астэроід Б-612, калі я даверліва паведаміў вам яго нумар, дык гэта толькі з-за дарослых. Дарослыя любяць лічбы. Калі гаворыш ім пра свайго новага сябра, яны ніколі не пытаюцца пра сутнасць. Яны ніколі не цікавяцца: «Які ў яго голас? Якія гульні ён любіць? Ці ловіць ён матылёў?» Яны пытаюцца: «Колькі яму гадоў? Колькі ў яго братоў? Колькі ён важыць? Колькі зарабляе яго бацька?» Толькі тады ім здаецца, што яны ўведалі чалавека. Калі скажаш дарослым: «Я бачыў прыгожы дом з ружовай цэглы,

што правільна перадаў колеры яго світкі. Вось і спрабуеш маляваць і так і гэтак. Але няхай ужо гэта прабачаць мне. Мой сябар ніколі нічога не тлумачыў. Ён, мусіць, думаў, што я падобны на яго. Але, на няшчасце, я не ўмею бачыць баранчыка ў зачыненай скрынцы. Я, мусіць, трошкі падобны на дарослых. Пэўна, я старэю.

V

Дзень пры дні я ўсё болей даведваўся пра планету Маленькага прынца, пра тое, як ён пакінуў яе, як вандраваў. Ён расказваў пра гэта патрошку, калі прыходзіла да слова. Так, на трэці дзень я даведаўся пра трагедыю з баабабамі.

Гэтым разам дапамог баранчык. Маленькі прынц разглядваў малюнак і раптам, нібы яго апанавала цяжкае сумненне, спытаў:

— А праўда, што баранчыкі ядуць кустоўе?

— Праўда, ядуць.

— Цудоўна!